

Ana Bilić

Ja govorim hrvatski 1 – Lesebuch

2. Auflage 2018

SBNr. 160335

ISBN 978-385253-454-1

Mit Illustrationen von Jana Kreisl

Bildnachweis: Umschlag – istockphoto/James Pauls (links oben), istockphoto/ Adam Radosavljevic (Mitte unten), fotolia/Yuri Arcurs (rechts oben); Rahmen auf Seite 4, 17, 24, 39 und 49: istockphoto/Gokcen Yener; Hintergrund auf Seite 6, 12, 20, 31 und 45: istockphoto/ Luis Bellagamba; Seite 21: Don Quixote – Fotolia/barburat; Seite 22: Ansicht von Split – Fotolia/Anshar73

Mit Bescheid des Bundesministeriums für Unterricht, Kunst und Kultur,
Zl. 5.040/0003-B/8/2011 vom 22.12.2011 als für den Unterrichtsgebrauch an
allgemein bildenden höheren Schulen – Oberstufe im Unterrichtsgegenstand Kroatisch
(Erste, Zweite lebende Fremdsprache) geeignet erklärt.

© 2012 E. Weber Verlag GmbH, A – 7000 Eisenstadt

Alle Rechte vorbehalten: Nachdruck sowie auszugsweise Vervielfältigung, Übertragung
auf Ton-, Bild- und Datenträgern nur mit Genehmigung des Verlages.

INHALTSVERZEICHNIS

Govorite li hrvatski?	Seite 3	Sloboda	Seite 33
Brojalice	Seite 4	Crtanje i pisanje	Seite 34
Imena	Seite 5	Bračni razgovori	Seite 35
Mehaničar Leo	Seite 6	Restorani	Seite 36
Izbor	Seite 7	Koncerti	Seite 37
Hrabrost	Seite 8	Geografija	Seite 38
Globalizacija	Seite 9	Otok susak	Seite 39
Konformisti	Seite 10	Telefonski razgovor	Seite 40
U restoranu	Seite 11	Jutro	Seite 41
Upornost	Seite 12	Izlet	Seite 42
Poruke na papirićima	Seite 13	Kupovina	Seite 43
Pasija	Seite 14	Studentski razgovori	Seite 44
Snalažljivost	Seite 16	Moj otac	Seite 45
Koga i što volim	Seite 17	Slika na izložbi	Seite 46
Učiteljica	Seite 18	Definicije	Seite 47
Obaveze	Seite 19	O hrvatskom jeziku	Seite 49
Teze	Seite 20	Priča bez kraja	Seite 50
Pouzdanost	Seite 21		
Fotografije	Seite 22	Vokabelliste	Seite 51
Domaća zadaća: «Moj grad»	Seite 23		
Odluka	Seite 24		
Automobili	Seite 25		
Priča	Seite 26		
Na dječjem rođendanu	Seite 27		
U subotu idem van	Seite 28		
U trgovini	Seite 29		
Odmor	Seite 30		
Na kolodvoru	Seite 31		
Stranac na tulumu	Seite 32		

GOVORITE LI HRVATSKI?

Ivan: Govorite li hrvatski?
Hannes: Da.
Ivan: Zaista?
Hannes: Da.
Ivan: Ali vi tek učite hrvatski!
Hannes: Da, ali GOVORIM hrvatski.
Ivan: Dobro. Kako se kaže: Kino?
Hannes: Kino.
Ivan: Super. Kako se kaže: Hotel?
Hannes: Hotel.
Ivan: Zaista?
Hannes: Da.
Ivan: A papir?
Hannes: Papir.
Ivan: Soja?
Hannes: Soja.
Ivan: Dobro. Sada komplicirano. Kako se kaže: Universum?
Hannes: Univerzum.
Ivan: Krokodil?
Hannes: Krokodil.
Ivan: Smog?
Hannes: Smog je smog.
Ivan: Hm ... Kako se kaže: Telefon?
Hannes: Telefon.
Ivan: A-ha, nije!
Hannes: Ne?
Ivan: Telefon je mobitel!

BROJALICE

Eci-peci-pec,
ti si mali zec,
a ja mala vjeverica,
eci-peci-pec.

Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet, deset,
Izašao bijeli mjesec,
Na mjesecu stolica,
Na stolici kraljica,
Ja joj kažem „Dobar dan!“
Ona meni „Bježi van!“

Iš' o medo u dućan,
nije rek' o „Dobar dan“.
Hajde medo van,
nisi rek' o „Dobar dan“.
Doš' o medo drugi dan,
pa je rek' o „Dobar dan!“.
Evo medo šećera
Da ti bude večera!

IMENA

Jorge: Kako se zovete?
Albert: Ja se zovem Albert.
Jorge: Albert?
Albert: Da. Kao Einstein. Albert Einstein. Ali ja, naravno, nisam Albert Einstein nego Albert Zinić.
Jorge: Albert Zinić. Lijepo. Kako se zove vaša mama?
Albert: Moja mama se zove Marija ... Kao Maria Callas.
Jorge: Kao Maria Callas?
Albert: Da.
Jorge: A vaš tata? Kako se on zove?
Albert: On se zove Pablo.
Jorge: Hm ... Možda kao Pablo Picasso?
Albert: Tako je!
Jorge: Ali on, naravno, nije Pablo Picasso.
Albert: Naravno!
Jorge: Kako se zove vaš sin?
Albert: Moj sin se isto zove Pablo. Kao moj tata.
Jorge: Znači: kao Pablo Picasso?
Albert: Ne. Kao Pablo Neruda.

MEHANIČAR LEO

Moj mehaničar se zove Leonardo. Njegov nadimak je Leo. Mehaničar Leo. On je moj susjed. Moj sin i njegov sin su prijatelji. I mi smo prijatelji. Leo voli automobile, a voli i pivo. I ja volim pivo.

Ali Leo je zapravo glumac. Leo kaže:

– Ja sam glumac, a automobili su moja publika. Ja sam njihov heroj. Kao u filmu „Leo, profesionalac.“

Ja kažem:

– Film se zove „LEON, profesionalac“, a ne „LEO, profesionalac.“

Leo kaže:

– Tako se zove glumac: Leo.

– Ne, glumac se zove Jean Reno - kažem ja.

– Može biti. Ali ja sam kao glumac Leonardo di Caprio - kaže Leo.

– Ali Leonardo di Caprio nije Leon.

– Nije, ali ja želim biti Leonardo di Caprio u filmu „Leo, profesionalac.“

Ja to ne razumijem.

Ali to nije bitno. Leo voli automobile, on je jako dobar mehaničar.

Jer je njegova fantazija velika.

IZBOR

Moj tata je doktor po zanimanju. On je samo doktor. Biti doktor – to je naravno dobro. Ali to je samo jedno zanimanje. On nije stolar, nije penzioner, nije konobar, nije policajac, nije astronaut, nije kuhar, nije prodavač, nije profesor. On je SAMO doktor. Ja sam dijete. Ali to nije moje zanimanje. Moje zanimanje određujem ja. I to svaki dan. Danas sam policajac. Uniforma, automobil, pištolj – to sam ja danas. Ja sam dobar policajac. Svi su kriminalci u zatvoru. Svi su sretni. Mama kaže: „Danas si jako strog. Tko si danas?“ Ja kažem: „Danas sam policajac.“ – Mama kaže: „Policajci vole kekse?“ – Ja kažem: „Da.“ – „Izvoli keks!“ – „Hvala mama!“, kažem ja. Onda više nisam policajac. Sad sam kuhar. Pečem kekse.

HRABROST

Moj prijatelj Emir je iz Sarajeva. On je zubar po zanimanju. Emir je dobar zubar i ima puno pacijenata. Jedan pacijent je iz Dubrovnika. On se zove Tonči. Tonči je učitelj po zanimanju. Njegovi zubi nisu bijeli, a često se smije. Doktor Emir zato ima veliki zadatak. Tonči nije kukavica. On je hrabar. Hrabri pacijent. Ali živi u Dubrovniku. A Dubrovnik je daleko od Sarajeva.

GLOBALIZACIJA

Mladen: Ja sam svjetski čovjek.

Mate: Da? Zašto si ti svjetski čovjek?

Mladen: Ja i svijet – mi smo jedinstvo.

Mate: Ne razumijem.

Mladen: Na primjer: moja vesta – ona je iz Pariza. Ja sam iz Zagreba, ona je iz Pariza i mi smo sada zajedno. Dakle – ja nosim svijet na tijelu. Nosim dio Francuske.

Mate: Onda sam i ja svjetski čovjek. Moja vesta je iz Španjolske.

Mladen: Da, iz Europe. Ali moja je jakna iz Azije, iz Indije.

Mate: Moja jakna je iz Istambula. Isto iz Azije.

Mladen: Moj parfem je zato iz Amerike.

Mate: Moja kravata je iz Brazila, iz južne Amerike.

Mladen: Moj kompjuter je iz Europe, Azije, Amerike i Australije.

Mate: Da?

Mladen: *Hardware* je iz Europe, *software* je iz Azije, jedan dio u kompjuteru je iz Amerike, jedan iz Australije.

Mate: Hm ... Moj kompjuter je iz trgovine. A trgovina je moja.

KONFORMISTI

Hommage á Ernst Jandl

Student 1: Ti - slušati?
Student 2: Ja - ne slušati. Ja - ležati, ja - jesti.
Student 1: Ti - jesti? Ti - jesti i ležati?
Student 2: Da. Ja - odmarati se.
Student 1: Ti - odmarati se?
Student 2: Da.
Student 1: Zašto ti - odmarati se?
Student 2: Tako.
Student 1: Mi - učiti?
Student 2: Mi - ne učiti.
Student 1: Zašto mi - ne učiti?
Student 2: Ja - prvo pušiti.
Student 1: Mi - onda učiti?
Student 2: Ne.
Student 1: Mi - onda čitati?
Student 2: Ne.
Student 1: Zašto?
Student 2: Mi - onda gledati.
Student 1: Što mi - onda gledati?
Student 2: Televizija.
Student 1: Mi - bar pisati?
Student 2: Ne.
Student 1: Mi - ne pisati?
Student 2: Ne.
Student 1: Zašto?
Student 2: Mi - jesti, mi - piti. Onda - pušiti. Onda - ležati. Onda - gledati televizija.
Onda - slušati televizija. Onda - ... mi morati se odmarati.

U RESTORANU

Konobarica: Dobar dan!

Maja: Dobar dan!

Konobarica: Izvolite!

Maja: Molim kavu i vodu.

Konobarica: A vaš sin?

Maja: Što želiš piti, Igore?

Igor: Votku i konjak.

Maja: Votku i konjak!? ... Igore!

Igor: Da, votku i konjak. To pije susjed Vinko.

Konobarica: Vaš sin, izgleda, voli susjeda Vinka.

Maja: Da, susjed Vinko voli djecu, a ima i veliko dvorište ... Igore, ne možeš piti votku i konjak!

Konobarica: Koliko imaš godina?

Igor: 6.

Konobarica: I želiš votku i konjak?

Igor: Da.

Konobarica: Votka i konjak su jako oštri.

Igor: Nisu. Susjed Vinko uvijek kaže: ova votka je dobra. Ili: ovaj konjak je pravi. Ne kaže da su oštri.

Konobarica: I što onda radi susjed Vinko?

Igor: Kada?

Konobarica: Poslije votke i konjaka.

Igor: Pjeva. A onda spava.

Konobarica: Želiš i ti pjevati i spavati ovdje?

Igor: ... Ne.

Konobarica: Onda može sok?

Igor: Može.

UPORNOST

Mama: Jesi li gladan?

Sin: Nisam.

Mama: Jesi, sigurno si gladan.

Sin: Ma nisam.

Mama: Puno učiš, trebaš jesti.

Sin: Znam, ali sada nisam gladan.

Mama: Sigurno?

Sin: Sigurno.

Mama: I sigurno ne želiš jesti?

Sin: Oprosti, ali tvoje pitanje je dosadno.

Mama: Da, ja sam sada dosadna. Tvoja mama je dosadna.

Sin: Nisi ti dosadna, nego tvoje pitanje. Ti si dobra, ali tvoja pitanja ponekad – ne.

Mama: Imamo špagete.

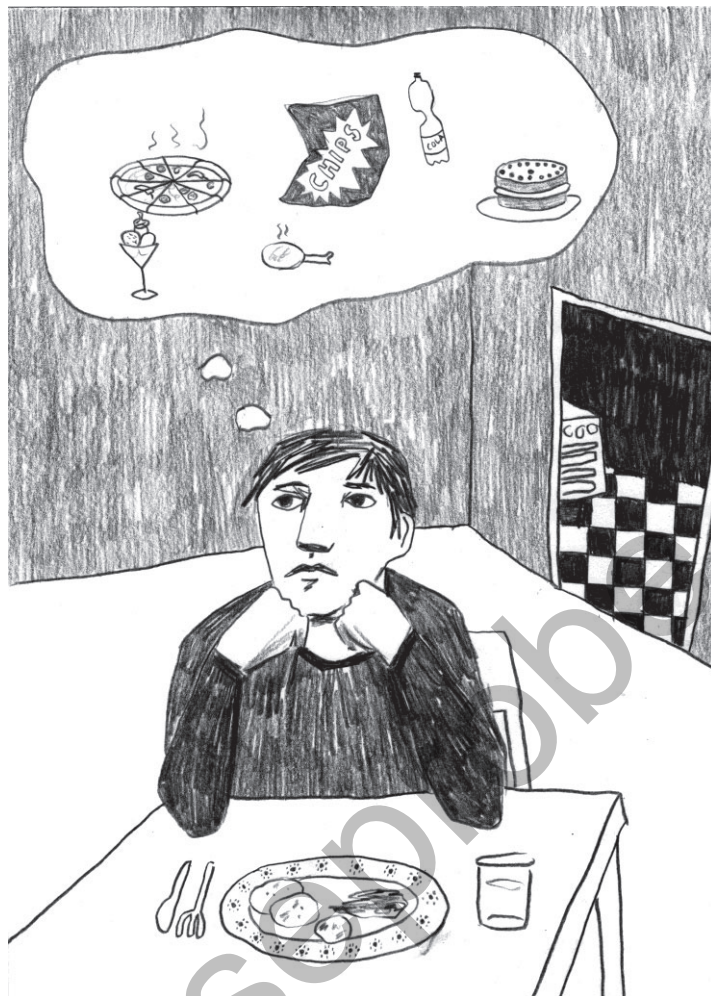
Sin: Ne!

Mama: A mali sendvič?

Sin: Mama! ... Idem van.

Mama: Dobro ... Hoćeš jesti prije?

PORUKE NA PAPIRIĆIMA

„Mama, ovo ne volim jesti:
blitvu, sir, pljeskavicu,
brodet, grah, sendvič, pecivo,
namaz, ribu, svinjetinu,
teletinu, govedinu, janjetinu,
šunku i tofu.

Također ne volim jesti:
jabuke, kruške, šljive,
breskve, marelice, trešnje,
višnje i dinje.

Ne volim piti mlijeko, sok, čaj
i uzimati lijekove.

Ne volim piti ni vino ni
konjak. – Ali vino i konjak
ionako ne smijem piti.
Za ručak želim nešto novo!“

„Dragi moj Darko, nema
problema. Za ručak imamo
krumpir i špinat. Za
desert: ništa.
Za piti: vodu.
Tanjur trebaš oprati, a
zadaću napisati.
Voli te mama.“

PASIJA

Gost: Molim vas, gdje je garderoba?

Konobar: Ovdje. Želite li odložiti jaknu?

Gost: Ne, hvala, ne želim.

Konobar: Ne?

Gost: Ne.

Konobar: Što želite piti?

Gost: Imate li čaj od kamilice?

Konobar: Imamo. Čaj od kamilice dakle?

Gost: Ne, molim kavu.

Konobar: Ne želite čaj?
Gost: Ne. Imate li jelovnik?
Konobar: Imamo.
Gost: Dobro, samo pitam.
Konobar: Želite li nešto jesti?
Gost: Ne, ne želim, nisam gladan. Imate li sat?
Konobar: Imam. Sad je ...
Gost: 3 sata, zar ne?
Konobar: Da, 3 sata.
Gost: Imate li pepeljaru?
Konobar: Samo malo ... Izvolite.
Gost: Hvala, ja sam nepušač.
Konobar: Zašto onda želite pepeljaru?
Gost: Imam cigarete, ne pušim, ali – možda ipak zapalim. Imate li papir?
Konobar: Imam.
Gost: A olovku? Samo na trenutak.
Konobar: Izvolite.
Gost: Imate vrlo lijepu olovku.
Konobar: Ali ne trebate ni olovku ni papir, zar ne?
Gost: Zapravo ne. Gdje je ovdje toalet?
Konobar: Ravno pa desno.
Gost: A telefon?
Konobar: Ravno pa lijevo. Trebate telefon i toalet?
Gost: Ne.
Konobar: Zašto vi stalno nešto pitate bez razloga?
Gost: Vidite, to je moja pasija – volim razgovarati s konobarima.

SNALAŽLJIVOST

- Emil: Što radiš?
- Tanja: Čitam knjigu. A ti?
- Emil: Pišem zadaću.
- Tanja: Trebaš pomoć?
- Emil: Zapravo da. Trebam opisati prirodu.
- Tanja: I?
- Emil: Ne znam kako.
- Tanja: Ti voliš prirodu, zar ne?
- Emil: Volim.
- Tanja: Dakle: «Emil voli prirodu.»
- Emil: To je dobar početak. «Volim prirodu. Priroda je ...» Kako dalje?
- Tanja: Priroda je lijepa?
- Emil: Super. „Priroda je lijepa. Ona je ...“ Što je ona još?
- Tanja: Zelena?
- Emil: Da, „Priroda je zelena“ ... Dalje.
- Tanja: Ideš li često u prirodu?
- Emil: Idem.
- Tanja: Dakle?
- Emil: „Često idem u prirodu.“
- Tanja: Tako je. Kako često ideš u prirodu? Svaki dan?
- Emil: Ne svaki dan.
- Tanja: Znači?
- Emil: „Često idem u prirodu, ali ne svaki dan.“ ... Što još?
- Tanja: Koga vodiš u prirodu?
- Emil: Kako – koga? Znaš koga: Kudrova.
- Tanja: I to možeš dodati.
- Emil: „U prirodu vodim Kudrova. Kudrov je moj pas.“ ... Je li sad dosta?
- Tanja: Ne znam. Je li dosta?
- Emil: Jeste. Ako sve napišem velikim slovima, zadaća izgleda velika.

KOGA I ŠTO VOLIM

Volim Božidara. Ali volim i Tomislava. Božidar i Tomislav idu u moj razred. Božidar stalno priča viceve i svi se smijemo. Tomislav je najbolji učenik, ima sve petice. I dobro igra badminton. I ja volim badminton.

Volim igrati i karte. Igram „tablič“ i „kanastu“. „Tablič“ igram s prijateljicama, „kanastu“ igram s bakom. „Kanasta“ je komplicirana, ali učim. Baka već dugo igra „kanastu“, ali trenutno nema partnera. Ponekad pobijedim baku. Ali mislim da me ona pusti pobijediti.

Volim gledati filmove – komedije. Volim gledati i crtiće: Pink Pantera i Zekoslava Mrkvu.

Volim čitati knjige. Idem svaki tjedan u knjižnicu i posudim jednu knjigu. Od Ivana Kušana. On je dječji pisac i piše napete knjige.

Volim jesti torte. Torte koje imaju puno kreme. Mama kaže da trebam jesti voćne torte. Voće je zdravo. – Ali voće mogu jesti i bez torte.

Volim Sanju – moju sestričnu. Ona ima 16 godina i ima lijepu šminku. Ponekad se i ja šminkam s njenom šminkom. Sa šminkom ne izgledam kao Sanja, više kao Indijanac. Ali to je stvar vježbe, kaže Sanja.

UČITELJICA

Moja kćer ima 9 godina. Ona voli biti učiteljica. Tako se naime igra: ona ima razred od 20 učenika, a ona je učiteljica.

Svaki njen učenik ima ime i svaki učenik ima adresu i broj telefona. Svaki učenik ima prijatelje, braću ili sestre i svaki ima vlastiti karakter. I ne samo to. Svaki učenik ima roditelje, roditelji imaju imena, zanimanja, starost. Moja kćer ima i fotografije učenika. Te fotografije su izrezane iz jednog časopisa.

Jedna učenica se zove Ana Admint.

Ana Admint je jako znatiželjna i puno priča. Non-stop priča. Stalno nešto pita i stalno nešto želi znati. Učiteljica – moja kćer – stalno opominje Anu Admint, ali Ana Admint to ne razumije: ona misli da je učiteljica voli kad je opominje.

Ana Admint čak govori da je učiteljica – moja kćer – njena mama. Učiteljica – moja kćer – se ljuti. Ali Ana Admint ponavlja: „Vi ste moja mama, i ja vas jako volim.“

Kad je učiteljica – moja kćer – nepravedna s ocjenama, Ana Admint odmah protestira: „Vi ste moja mama, ali vi ste nepravedni s ocjenama.“ Ponekad učiteljica – moja kćer – korigira ocjene zbog Ane Admint.

Mislim da i učiteljica - moja kćer - voli Anu Admint.

OBAVEZE

- Tata: Saša, što radiš?
Saša: Ništa.
Tata: Ništa?
Saša: Ništa ne radim.
Tata: Ideš li danas u školu?
Saša: Ne idem.
Tata: Svaki dan ideš u školu.
Saša: Danas ne idem.
Tata: Jesi bolestan?
Saša: Nisam. Mogu li ići van?
Tata: Ne možeš ići nikuda.
Saša: Zašto?
Tata: Trebaš ići u školu.
Saša: Danas je nedjelja. Nitko ne ide nedjeljom u školu.

TEZE

Moj tata kaže: „Karlo, trebaš učiti. Imati zanimanje – to je pametno u životu.“

Moja mama kaže: „Karlo, trebaš naučiti lijepo govoriti. To je kultura.“

Moj brat kaže: „Karlo, trebaš biti zgodan. Tako možeš imati puno prijateljica.“

Moj djed kaže: „Karlo, trebaš se smijati. Bez humora je život promašen.“

Moja baka kaže: „Karlo, trebaš razumjeti ljude. Nisu oni loši.“

Moj ujak Ivo kaže: „Karlo, trebaš znati voziti auto. To je praktično.“

Moja ujna Maja kaže: „Karlo, trebaš znati kuhati. Muškarci su dobri kuhari.“

Moj stric Žarko kaže: „Karlo, trebaš znati šutjeti. Šutnja je zlato.“

Moja strina Ines kaže: „Karlo, trebaš uvijek pitati. Tko pita – ne skita.“

Moja sestrična Dunja kaže: „Karlo, trebaš igrati tenis. To je moderno.“

Moj bratić Domagoj kaže: „Karlo, trebaš ići van. To je pravi život.“

Ja kažem: „Karlo, ne možeš sve razumjeti. Trebaš živjeti.“